Hij klemde de tanden opelkaar om zijn weekhartigheid niet te verraden.

De vroege winterschemering viel in en spon zilveren sluiers over de bergen.

„Wij moeten gaan," vermaande zij. „Het wordt donker."

„Het wordt donker," herhaalde hij nadenkend en zacht en ieder woord een gelijkenis. Hij kon niet besluiten dat mooie plekje grond te verlaten. Als vastgenageld stond hij op den heuvel.

Zij schudde hem vroolijk aan den arm en riep: „Kom, wordt eens wakker! We moeten gaan."

Langzaam daalden zij naar het dal. Plotseling begon Hedwig te zingen, heel schuchter en beschaamd, als een klein vogeltje vóór de zon opgaat. Heinersdorff ging aandachtig naast haar en waagde nauwelijks te ademen om haar niet te storen.

Toen zij haar zacht liedje geëindigd had, zeide hij teeder:

„Wat heb ik je in lang niet hooren zingen."

„Ja, ik heb in langen tijd niet gezongen. Is het niet merkwaardig dat ik juist vandaag weer zingen moest?'

„Dat is van blijdschap dat ik wegga."

Zij nam zijn hand.

„Ja, zoo is 't. Waar reis je heen?"

Hij antwoordde snel:

„Naar Italië. Eerst naar Rome en dan naar Napels."

Hij wilde haar hart niet verontrusten. Hij had maatregelen getroffen dat zijn brieven door een vriend in Rome aan haar verzonden zouden worden.

„Hoe lang denk je weg te blijven?"

„Vier of zes weken. Dat hangt er van af."

Zij dreigde hem glimlachend:

„Kom niet te vroeg terug!"

„Ik moet werkelijk gelooven dat je mij geen klein beetje meer liefhebt."

„Ach wat!"

Haar blik verduisterde zich.

„Wanneer vertrek je?"

„Morgenavond, lieveling."

Zij werd zeer stil.

Na een poos zeide hij:

„Als ik terugkom, ga ik naar je vader. Dat beloof ik je, Hedwig."

In haar oogen glansde de lichte, vroolijke hoop.

„Als je terugkomt!"

Zij smeekte zacht:

„Kom spoedig!"

Wederom stonden zij in de Gloriettestraat

„Nu moeten we afscheid nemen," zeide zij met vaste stem.

Zijn hart klopte hem tot in de keel.

Eenzaam en donker lag de straat.

„Vaarwel, George!"

Met een snelle beweging trok zij zijn hoofd naar zich toe en kuste hem op den mond.

„Vaarwel, Hedwig."

Zij zagen elkaar nog eenmaal in de oogen, in bitterste zaligheid verzonken.

Eindelijk maakte Hedwig zich los. Haar trillende lippen stamelden:

„Kom gezond terug."

Hij hield krampachtig haar hand omklemd.

Langzaam en weifelend liet hij die los.

„Tot weerziens, lieveling!"

„Tot weerziens!"

Hij stond als in een wonderlijke versteening op den hoek der straat en keek de geliefde, die met vaste schreden de duisternis tegemoet ging, na met verloren blikken.

In 't Polderveldsche bosch bij Nijmegen.

XX.

Het Cabaret Excelsior, Directie Gabriel Süszkind, verzamelde zich op het Weener Noord-station om de reis naar Rusland te aanvaarden. Directeur Süszkind, toegetakeld als een poolreiziger, marcheerde als een heerscher op het perron heen en weer en leidde behendig de taktische bewegingen zijner troepen. In zijn gezelschap bevonden zich twee forschgebouwde heeren, die meer vrees dan vertrouwen inboezemden, en zulke mismoedige gezichten vertoonden, dat men ze ongetwijfeld voor aandeelhouders in de kunstonderneming houden moest.

Heinersdorff, die zeer vroegtijdig op het station was verschenen, meldde zich bij zijn chef, die den groet deftig-militair in ontvangst nam, en bleef daarna tot het vertrek van den trein bedachtzaam op den achtergrond.

De directeur had in een wagen 2e-klasse een afdeeling laten reserveeren, maar het bleek spoedig dat niet alle leden bij elkaar wenschten te zitten. Het was niet gemakkelijk om door te zetten dat tenminste de dames bijelkaar bleven in denzelfden wagen.

Lizzy Verwoort verscheen met een groot bouquet rozen in haar arm en sprak zoo druk Fransch dat alle bagagekruiers vol bewondering naar haar omkeken.

De groot-industrieel die haar begeleidde nam spoedig afscheid en werd vervangen door een flinken jongen man.

Hertha Rohde kwam in gezelschap van een waardigen ouden heer die een vaderlijk gezicht trok en een lintje in het knoopsgat droeg. De zangeres uit Zwickau hield haar mof krampachtig tegen haar mond gedrukt om haar kostbare stem te sparen.

Margit Talány werd vergezeld door een somberkijkend, donker individu, dat een wereldberoemd cymbaalspeler van een zigeunerkapel was.

De Hongaarsche schreed angstvallig en zedig naar haar somberen vriend die tot het vertrek haar hand niet losliet.

Hansi Zauner werd alleen door haar moeder vergezeld. Het waren slechte tijden. De oude vrouw Zauner droeg een mandje vol met eetwaar, dat zij haar dochter in de coupé overreikte, en snoot voortdurend haar neus.

Mirjam Gitt kwam geheel alleen. Zij droeg een mooi nieuw lakensch costuum, dat met bont afgezet was en stond als een schuchter vogeltje naast haar grooten koffer. Zij wachtte totdat de opperbevelhebber Süszkind op haar toekwam en haar een plaats aanwees. Strak en onbeweeglijk keek zij uit het portierraam en zag toe hoe de anderen omslachtig afscheid namen.

Zij had niemand wien ze met haar zakdoek een groet kon toewuiven.

Als laatste kwam Anna Hafström op het perron. Twee elegante heeren wachtten haar op. Zij onderhield zich met hen en beantwoordde den eerbiedigen groet van haar directeur met een kort, onwillig hoofdknikje. Zij stond voor den slaapwagen, toen Heinersdorff uit de wachtkamer kwam. Zij ontdekte hem dadelijk en maakte haar begeleiders op hem opmerkzaam. Dezen zagen hem bescheiden aan. Heinersdorff groette. Anna Hafström ging naar hem toe en reikte hem de hand.

„Hoe vaart u, mijnheer de kapelmeester?"

„Dank u, juffrouw Hafström." Ze zeide spottend en zachtjes: „Och arme! U moogt niet in den slaapwagen reizen."

Hij keek haar verbaasd aan en zocht naar een antwoord.

Zij legde haar wijsvinger op den mond en glimlachte.

„Tot ziens, kapelmeester!"

Zij ging naar haar gezelschap terug. Gedurende een deel van een seconde overlegde Heinersdorff of het niet verstandiger zou zijn zijn reis op te geven.

De opmerking van Anna Hafström maakte hem onrustig.

Toen de conducteur tot instappen aanmaande had Heinersdorff zijn bezwaren overwonnen.

Langzaam en zwaar reed de lange trein uit het station.

Heinersdorff stond in den doorgang aan een raam en zag toe hoe de stad langzamerhand achter hem verzonk. Zij stoomde reeds door het Marchfeld, toen hij besloot naar zijn plaats om te zien. In een der afdeelingen zat de directeur met Margit Talány daarnaast Hertha Rohde met de Française uit Bohemen.

Juffrouw Zauner had vriendschap aangeknoopt met een kleinen huzarenluitenant die naar zijn troosteloos garnizoen in Galicië terugging. Heinersdorff wilde de jonge vriendschap niet storen. Zijn bagage lag in de rookcoupé waarin Mirjam Gitt zat. Toen hij daar binnentrad stond zij op en reikte hem de hand.

„Ik dank u, kapelmeester!"

„Niets te danken," antwoordde hij bijna onvriendelijk.

Hij was niet in de stemming zich met het meisje te onderhouden. Hij stak een cigaret aan. Hij vroeg:

„Hindert u de rook niet?"

„Volstrekt niet."

„Dit is namelijk de eenige rookcoupé in dezen wagen."

Zij antwoordde onderworpen:

„Als 't u aangenaam is, wil ik wel in een andere coupé gaan."

„Zoo was 't immers niet gemeend!"

Hij strekte zich op de bank uit en wendde zijn gelaat naar den wand. Hij dacht aan de afgeloopen maanden en aan de toekomst, die zoo geheimzinnig lokkend voor de deur stond. Met trotschen strijdlust klopte zijn hart. De wielen zongen gelijkmatig: Nu komt het er op aan! Plotseling kwam de slaap over hem.

Vele uren sliep hij zonder onderbreking. Toen hij ontwaakte was het reeds dag. Mirjam Gitt zat rustig en in dezelfde houding, als bij het vertrek.

„Waar zijn wij eigenlijk?" vroeg hij.

„Wij zijn Krakau al voorbij."

„Donnerwetter! Dat was een flinke dut!"

„U heeft zich den geheelen tijd geen enkele maal bewogen," zeide zij vriendelijk.

„Heeft u in 't geheel niet geslapen, juffrouw Gitt?"

„Neen."

De trein stormde door een wit, zwijgend land. Metershoog lag de sneeuw. De kleine daarin weggezonken dorpen zagen er als uitgestorven uit. Alleen de dunne, steil opgaande rook verraadde menschelijk leven. Soms zag Heinersdorff een eskadron Uhlanen dat over de uitgestrekte sneeuwvelden galoppeerde. De paarden dampten. De koude leek ondraaglijk. Een woedende storm blies den ruiters tegemoet. Roemlooze helden, dacht Heinersdorff.

Directeur Süszkind hield ochtendappel. Hij was vroolijk en goedgeluimd. De zangeres uit Zwickau maakte den indruk van een verwoest wrak. Zij was niet meer op den leeftijd om ongestraft een nacht door te kunnen reizen. Juffrouw Verwoort had de schade van de reis reeds zorgvuldig gerepareerd. Het leeuwerikje van Hernals zong vergenoegd. De reis was goed begonnen.

De directeur vertelde uren lang allerlei moppen. Hij was een onvermoeide en schitterende verteller. Men leerde hem op prijs stellen wanneer een der dames een anecdote voordroeg.

Den middag kwam Juffrouw Hafström op bezoek en onderhield zich voornamelijk met Mirjam Gitt, die tot nu toe door de andere leden volkomen was verwaarloosd.

In den laten namiddag reed de trein Podwoloczijska binnen.

Het afscheid aan Oostenrijk, dacht Heinersdorff en drukte zijn gloeiend voorhoofd tegen de ijskoude vensterruit. De trein zette zich weer in beweging en ging de Russische grens over. *(Wordt vervolgd.)*